

[Knud Jespersen.]

vet, at befolkningen havde tillid til, at nu ville man tage toppen af skattetrykket. Det gør man altså ikke, og så kommer forklaringen: at regeringen vil fortælle, at når den kun har 22 mandater, er man nødsaget til at understøtte sig med sådanne parlamentariske mærkværdigheder som fredagsklubben.

Nu vel, det har man selvfølgelig lov til, og jeg er også klar over, at regeringen er så lille, at den næsten ingen skygge kan afgive, men derimod giver det jo meget skygge, når fredagsklubben prøver at forklare, at det vil løse de finansielle problemer, samtidig med at det vil nedsætte skattetrykket.

Vi agter naturligvis, sådan som vi bebudede under anden behandling, at stemme imod de to forslag som helhed. Vi vil godt kigge på nogle redaktionelle ændringer her og dér, men som helhed vil vi naturligvis stemme imod dem, fordi vi mener, det skader det store flertal af befolkningen, og det gavner kun et overordentlig lille bitte mindretal.

Og må jeg så sige, at jeg har ingen dagsorden med, så jeg kan altså ikke stille noget forslag om motiveret dagsorden. Den ene af de dagsordener, der blev stillet, kendte jeg, og den synes jeg er meget god, og jeg kunne for den sags skyld også finde på at stemme for socialdemokratiets mistillidsdagsorden; overhovedet er kommunisterne meget positive over for alle, der er villige til at udtrykke befolkningens mistillid til denne regering, for det er der jo i virkeligheden tale om.

Men jeg konstaterer, at det fælles for disse tre dagsordener er, at nu har et flertal faktisk sagt, at de på et eller flere områder havde mistillid til regeringen. Jeg konstaterer, at hvis man nu ville forstå og tage konsekvensen af det, man kalder demokratiets regler og folkestyre, så måtte regeringen flytte sine teltpæle ved egen hjælp.

Jeg er bange for, at det ikke sker, og jeg ser ikke nogen skade i, at man får et valg, for hvad er det, der er sket med al den tomgang i sommerens løb? Ja, der er jo sket det, at der faktisk ikke er sket noget, undtagen at man nu ligger med en forværret udviklingslinje. Den dagsorden, jeg har lyst til at stille forslag om, men som jeg altså ikke stiller, fordi jeg kan stemme for nogle af de andre, er: idet folketinget udtrykker sin mistillid, anmoder det regeringen om at gå. For der er

jo i virkeligheden tale om en gigantisk forvirring i alle forhandlinger, i resultater, og når vi kommer til næste sag, om vi når frem dertil, så vil man kunne tage punkt for punkt og påvise, at fredagsklubben og regeringen bare hev nogle tal ud af luften og sagde: dér tager vi 60 mia kr. — 60 mill., undskyld, så meget er inflationen jo ikke vokset, at der er tale om milliarder; havde der været det, havde man sikkert gjort det — osv.

Men jeg skal til slut udtrykke mit absolutte ønske om, at vi kan stoppe den sociale udviklingslinje, og når mindretallet kommer og spørger: hvad vil det flertal, der stopper en sådan linje, være i stand til at enes om, ja, så kan vi jo se det efter et kommende valg, så har befolkningen jo mulighed for både at give direktiver til alle partier og at skifte rundt på kandidater og på partiernes størrelsesmæssige forhold.

Vi vil ikke behandle denne sag på anden måde end sådan, som den er født, den er født af fredagsklubben i et forsøg på at redde regeringen og i et forsøg på at forhindre, at vælgerne kommer til at udtrykke deres opfattelse af tingene, og vi har nemlig tillid til, at vælgerne i Danmark er lige så begavede som det høje tings ærede medlemmer.

Poul Westergaard (DR):

Jeg vil gerne først udtrykke tilfredshed med, at regeringen omsider fulgte retsforbundets råd fra en meget tidlig fase, et råd om at erkende, at der ikke kunne findes et fast flertal for både højere moms og tilstrækkelig store begrænsninger i de offentlige udgifter til at sikre dækning for en indkomstskattelettelse på 10 mia kr. Øjensynlig kunne regeringen og regeringspartiet nok sammen med socialdemokratiet og vel de radikale og centrum-demokraterne have skaffet et flertal for en momsforhøjelse på 5 pct., men i denne konstellation af partier blokerede socialdemokratiet jo for de nødvendige besparelser eller stillede forslag om nye udgiftkrævende foranstaltninger, som gjorde det umuligt at nå til enighed.

I en anden konstellation kunne regeringen og regeringspartiet sammen med fremskridtpartiet, konservative, centrum-demokraterne, kristeligt folkeparti og retsforbundet sagtens finde flertal for besparelser